

Arrest

**nr. 61 814 van 19 mei 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 februari 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. WAUTELET, die loco advocaat D. DUSHAJ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 juli 2009 werd verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart op basis van haar huwelijk met een Belgische onderdaan.

1.2. Op 3 februari 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing werd verzoekster betekend op 18 februari 2011.

Dit is thans de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van C.B. (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Art 42 quater §1,4° van de wet van 15.12.1980.

Uit de verslagen van de politie en het Rijksregister blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is sedert 05.05.2010.

De procureur des Konings van Brussel stelt op 25.01.2011 dat, gelet op de vaststellingen vervat in het proces verbaal met nummer 169738/2010 dd. 15.12.2010, mag worden besloten tot een schijnhuwelijk tussen betrokkenen.

Uit het proces-verbaal dd 15.12.1980 met pv nummer (...) blijkt het volgende : De heer M.S. geeft toestemming tot een huiszoeking. Ik heb kunnen vaststellen dat mevrouw C.B. er ter plaatse niet woonachtig is. Er bevonden zich maar enkele kleren van mevrouw in de klerkasten. Ik heb ter plaatse geen verdere vrouwelijke kledij, produkten of voorwerpen aangetroffen.

Uit hun respectievelijke verhoren alsook uit de huiszoeking met toestemming heb ik vastgesteld dat de genaamde C.B. niet samenwoont met haar man de genaamde S.M.. In werkelijkheid zou de vrouw woonachtig zijn te A.(...) en dit bij een zekere L..

Uit de verhoren heb ik eveneens vastgesteld dat mevrouw niets weets over haar man en dat de man niets weet over de vrouw.

De man weet niet voor welke firma zijn vrouw werkt, hij heeft nooit haar werkcontract gezien. Mevrouw kent de naam van de firma van haar man niet, alsook niet het adres van het restaurant welke haar man uitbaat. In haar verhoor verklaart mevrouw dat al haar bezittingen zich bevinden te Antwerpen, bij de genaamde L.. Hetgeen bevestigt dat het gaat om een geregeld (schijn)huwelijk met hulp van de nonkel van de vrouw welke een goede vriend is van de man S., deze nonkel woont in Nederland, dichterbij Antwerpen dan Brussel. Deze verhoren vonden plaats op 15/12/2010.

Om deze redenen wordt het verblijfsrecht ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster de schending op van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen "in samenhang met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de manifeste beoordelingsfout."

Verzoekster betoogt als volgt:

"doordat de bestreden beslissing niet of inadequaot gemotiveerd is door delen van een politieverhoor dd 15.12.2010 weer te geven en bijgevolg te besluiten dat « een geregeld (schijnhuwelijk met hulp van de nonkel van de vrouw welke een goede vriend is van de man Skaiki" terwyl

Teneinde aan de wens van de wetgever te beantwoorden, moet de administratieve beslissing gemotiveerd zijn, overeenkomstig de vereisten van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Er dient herinnert te worden dat artikel 2 van de wet van 1991 tot principe verheft dat elke administratieve beslissing met individuele draagwijdte uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden. Deze wet benadrukt, in zijn artikel 3, dat deze motivering «de juridische en feitelijke overwegingen in de akte moet vermelden die aan de beslissing ten gronde liggen. Zij moet afdoende zijn. »

Om afdoende te zijn moet zij manifest op de beslissing betrekking hebben en ze moet duidelijk, nauwkeurig, volledig en voldoende zijn. Gezien de feitelijke elementen van de zaak kan de vermelde beslissing onmogelijk als afdoende worden beschouwd. De tegenpartij is verplicht om in rechte te motiveren dat ze die elementen niet als buitengewone omstandigheden beschouwt. De Raad van State beschikte dat de vereiste van de motivering van een beslissing bestemd is om de betrokkene volledig op de hoogte te stellen van de redenen die de beslissing verantwoorden.» (...) (RvS, 2 oktober 2001, Rev. Dr. Etr., 2001, 496); In verband met artikel 9 alinea 3 van de wet van 15 december 1980, heeft de Raad van State zich al herhaaldelijk uitgesproken over de verplichting om het uitzonderlijke karakter van de omstandigheden in concreto na te gaan, en dat de beslissing die een uitspraak dit onderzoek weerspiegelt.(...) (R.V.S n° 86.390 du 29 maart 2000). De tegenpartij heeft echter de vereiste van een duidelijke motivatie niet nageleefd vermits er geen rekening gehouden wordt met de elementen die verzoekster in haar aanvraag aanvoert. De motivering van de bestreden beslissing is vervolgens niet adequaat vermits tegenpartij niet ingaat op en niet antwoordt aan de argumenten die verzoekster op een minutieuze en precieze manier uiteengelegd heeft in zijn aanvraag, met een stukkendossier ter

ondersteuning. De tegenpartij is dus verplicht om duidelijk de redenen aan te geven die, in casu, rechtvaardigen dat het geheel van die elementen niet als uitzonderlijke omstandigheden kunnen beschouwd worden. In casu, preciseert de tegenpartij niet waarom het een schijnhuwelijk zou zijn. De Minister van Justitie heeft er in zijn omzendbrief van 17.12.1999 inzake de wet van 4 mei 1999 tot wijziging van een aantal bepalingen betreffende het huwelijk de aandacht op getrokken dat er dient vermeden te worden dat elk gemengd huwelijk prima facie als verdacht wordt bestempeld. "De principiële huwelijksvrijheid vereist dat men op dat vlak enige omzichtigheid aan de dag legt. Wanneer echter uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de aanstaande echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, moet de ambtenaar van de burgerlijke stand weigeren het huwelijk te voltrekken. Wanneer men zich beroept op het schijnkarakter van een huwelijk, moet men duidelijke indicaties hebben dat het huwelijk kennelijk niet is gericht op het vormen van hoger vermelde duurzame levensgemeenschap. (...) Er dient op te worden gewezen dat het recht op huwelijk wordt gegarandeerd door artikel 12 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele vrijheden (goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, BS, 19 augustus 1955) en artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerlijke en Politieke Rechten. Dit recht is niet verbonden aan de verblijfstoestand van de betrokken partijen. Hieruit volgt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand de opmaak van de akte van aangifte en de voltrekking van Voor eensluidend afschrift het huwelijk niet kan weigeren op grond van het loutere feit dat een vreemdeling illegaal in het Rijk verblijft." De omzendbrief vermeldt een reeks factoren die, in combinatie, een ernstige aanduiding kunnen vormen dat een schijnhuwelijk wordt beoogd, o.m.:

" - Partijen verstaan mekaar niet, of kunnen enkel op een gebrekkige wijze met elkaar communiceren, of doen beroep op een tolk;

- Partijen hebben elkaar vóór de huwelijksluiting nooit eerder ontmoet;
- Een van de partijen woont duurzaam samen met iemand anders;
- Partijen kennen eikaars naam of nationaliteit niet;
- Een van de aanstaande echtgenoten weet niet waar de andere werkt;
- Verklaringen omtrent de omstandigheden van de ontmoeting lopen manifest uiteen;
- Een som geld wordt beloofd bij het aangaan van het huwelijk;
- Het uitoefenen van prostitutie door één van beiden;
- Het optreden van een tussenpersoon;
- Een groot leeftijdsverschil. "

Een duidelijke en onbetwistbare combinatie van deze factoren is in casu niet aanwezig. Volgens de betwiste beslissing, zouden de betrokken partijen niet meer samen leven. Maar niets zegt in de PV - waar de vragende partij in ieder geval geen toegang naartoe heeft - dat de partijen niet meer samen leven. Het is uiteraard correct dat Mevrouw C., wegens haar ongewone werkuren (zij begint om 6u30 s'morgens en beëindigt om 21u s'avonds in Antwerpen, stuk 5), moet soms blijven slapen bij een vriendin in Antwerpen, en zij heeft dus bij haar enkele persoonlijke zaken

gelaten. Deze gebeurt bijna nooit, en alleen wanneer zij de trein gemist heeft. Maar dit is geen enkel bewijs of begin van een bewijs van een einde aan het gemeenschappelijke leven.

De partijen leven samen, willen een kind hebben, en vormen een echte familiale kring (cf. Verschillende getuigenissen stak 7 en medische attestatie stuk 10). Meer nog, de tegenpartij toont niet aan waarom het feit dat de aanvrager werkt in Antwerpen gedurende de dag zou voorkomen dat de partijen om samen te leven. Ze volgen een medische test sinds september 2009 voor problemen van steriliteit. (stak 10) bij toepassing van de bovenvermelde bepalingen de bestuurshandelingen afdoende gemotiveerd moeten zijn, met precisering van de feitelijke overwegingen en de overwegingen in rechte waarop de beslissing zich grondt; de motivatie moet daarenboven adequaat zijn; een arrest dd 6.09.2010 bepaalt dat « Uit geen enkel element in het administratief dossier blijkt of de Dienst Vreemdelingenzaken heeft onderzocht of het aangewezen kon zijn het verblijf in te trekken, dit terwijl een recentelijk voordien uitgevoerd onderzoek concludeerde dat er geen aanwijzingen waren voor het bestaan van een schijnhuwelijk. Evenmin werd een buurtonderzoek uitgevoerd, hetzij navraag gedaan bij het parket ondanks de vermeldingen van de dossiernummers in voormelde fax. » (...).

De motivatie van de bestreden beslissing is tengevolge niet adequaat. Meerover, de beslissing bevat verschillende fouten als "Uit het process-verbaal dd 15.12.1980", "De heb kunnen vaststellen dat.." (wie is ik?), "mevrouw C." of "de genaamde C." in plaats van Mevrouw C.B.. De tegenpartij geeft duidelijk aan de aanvrager bestand over met een heleboel van de lichtzinnigheid en minachting, want het is vergissen in de persoon van de aanvrager waanneer het een belangrijk component is en die een essentieel element van het dossier vormt. De oppervlakkigheid waarmee de andere partij deze kwestie vormt een ernstige schending van het beginsel van behoorlijk bestuur die de partij moet gehoorzamen. De bepalingen uiteengezet in het eerste middel werden bijgevolg geschonden."

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"(...) Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing werd genomen op basis van art. 42quater §1, 4° van de wet van 15 december 1980, omdat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen verzoekster en de heer S.. Uit gegevens van het Rijksregister bleek dat verzoekster in Antwerpen gaan wonen is. Het PV nr. (...) d.d. 15 december 2010 (dat in het administratief dossier aanwezig is) bevestigt het gebrek aan gezamenlijke vestiging, in tegenstelling tot wat verzoekster suggereert. De inspecteur van de politie kon volgende vaststellingen doen: "Hij verklaart dat zijn vrouw aan het werk is, zij is werkzaam in het Centraal Station van Antwerpen. Ik heb kunnen vaststellen dat mevrouw C.B. er ter plaatse niet woonachtig is. Er bevond zich maar enkele kleren van mevrouw in de kleerkasten. Ik heb ter plaatse geen verdere vrouwelijke kledij, producten of voorwerpen aangetroffen anders dan de vorige huiszoeking met toestemming op datum van 18/11/2010. "

Het gebrek aan samenleving kan moeilijk ernstig betwist worden.

De draagkrachtige juridische en feitelijke motieven, waarop de beslissing steunt zijn eenvoudig te lezen in de beslissing zelf. Verzoekster wijst op fouten in de bestreden beslissing:

"Meerover, de beslissing bevat verschillende fouten als "Uit het proces-verbaal dd. 15.12.1980", ik heb kunnen vaststellen dat..." (wie is ik?, "mevrouw C." of "de genaamde C." in plaats van Mevrouw C.B."

Verzoekster beschuldigt verwerende partij van lichtzinnigheid, minachting en oppervlakkigheid.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster met deze kritiek niets afdoet aan de draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing. Zij schijnt evenmin aan te geven door deze fouten de motieven niet te begrijpen, integendeel, uit het verzoekschrift blijkt duidelijk dat zij de motieven weldegelijk kent. In de mate dat zij beweert niet te weten over wie de ik-persoon handelt in de hierboven weergegeven passage, heeft verweerder de eer te antwoorden dat de beslissing stelt:

"Uit het proces-verbaal dd 15.12.1980 met pv nummer (...) blijkt het volgende: de heer M.S. geeft toestemming tot een huiszoeking. Ik heb kunnen vaststellen dat mevrouw (...)"

Het PV met nummer (...) bevindt zich in het administratief dossier, zodat verzoekster de inhoud ervan kan raadplegen en weten dat de ik-persoon betrekking heeft op de inspecteur die het PV heeft opgesteld. Verzoeksters kritiek is niet ernstig.

Het eerste middel is ongegrond."

2.3. De Raad acht het middel onontvankelijk voor zover de schending opgeworpen wordt van de "algemene beginselen van behoorlijk bestuur" aangezien verzoekster niet nader preciseert welke van deze beginselen zij geschonden acht. Het komt de Raad niet toe dit te gaan distilleren uit het betoog van verzoekster.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.5. De bestreden beslissing bevat de juridische en feitelijke overwegingen waarop ze gesteund is. Waar verzoekster een uitgebreid betoog houdt over elementen waarbij niet gemotiveerd werd waarom ze niet beschouwd werden als buitengewone omstandigheden en hierbij verwijst naar de toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat dit betoog niet dienstig is aangezien de bestreden beslissing geen toepassing maakt van voormelde wetsbepaling. Ondergeschiedt merkt de Raad op dat verzoekster nalaat in concreto uiteen te zetten met welke elementen van "zijn aanvraag" de bestreden beslissing geen rekening gehouden heeft.

2.6. Waar verzoekster aanvoert dat verwerende partij nalaat te preciseren waarom haar huwelijk een schijnhuwelijk is, gaat zij eraan voorbij dat uit de bestreden beslissing blijkt dat ze getroffen werd op grond van artikel 42 quater, § 1, 4°, van de Vreemdelingenwet, meer bepaald op grond van de vaststelling dat er geen sprake meer is van gezamenlijke vestiging. Deze juridische vaststelling steunt blijkens de bestreden beslissing op drie feitelijke vaststellingen:

- "verslagen van de politie"
- "het Rijksregister"

- een proces-verbaal "dd. 15.12.1980" waarnaar de procureur des konings van Brussel verwijst wanneer hij op 25 januari 2011 besluit dat er sprake is van een schijnhuwelijk tussen verzoekster en haar echtgenoot.

2.7. Waar verzoekster verder de motieven van de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritiseert en opwerpt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, gaat de Raad er vanuit dat verzoekster de schending van de materiële motiveringsplicht beoogt op te werpen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.8. Verzoeksters betoog dat er geen sprake is van de combinatie van factoren die een aanduiding vormen van een schijnhuwelijk zoals opgenomen in de omzendbrief van 17 december 1999 inzake de wet van 4 mei 1999 tot wijziging van een aantal bepalingen betreffende het huwelijk is gelet op het gestelde in punt 2.6. niet dienstig. De Raad wijst er bijkomend nog op dat hij geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van een vordering die gericht is tegen een "besluit" van een procureur des Konings dat verzoekster huwelijk een schijnhuwelijk is.

2.9. De bestreden beslissing citeert uitgebreid uit het proces-verbaal "dd. 15.12.1980" dat zich bevindt in het administratief dossier waar verzoekster toegang toe heeft. De Raad stelt vast dat verzoekster de feitelijke vaststellingen die opgenomen zijn in voormeld proces-verbaal en die weergegeven worden in de bestreden beslissing niet betwist en in het bijzonder niets inbrengt tegen de vaststellingen "Uit de verhoren heb ik eveneens vastgesteld dat mevrouw niets weets over haar man en dat de man niets weet over de vrouw. De man weet niet voor welke firma zijn vrouw werkt, hij heeft nooit haar werkcontract gezien. Mevrouw kent de naam van de firma van haar man niet, alsook niet het adres van het restaurant welke haar man uitbaat. In haar verhoor verklaart mevrouw dat al haar bezittingen zich bevinden te Antwerpen, bij de genaamde L." Verzoekster geeft in se een aposteriori duiding van de in dit proces-verbaal opgenomen vaststelling dat ze persoonlijke zaken liggen heeft bij haar vriendin L. te Antwerpen en geeft aan dat ze met haar echtgenoot wel degelijk "een echte familiale kring" vormt, maar zij toont hiermee niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris een manifeste beoordelingsfout beging of kennelijk onredelijk te werk ging toen hij op grond van het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde gegevens tot het besluit kwam dat er geen sprake meer is van gezamenlijke vestiging. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid immers slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing manifest onredelijk is, wat in casu niet het geval is.

2.10. De bij het verzoekschrift gevoegde stukken kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. Stuk 2 dat de samenstelling van het gezin betreft, werd opgemaakt op 2 maart 2011. Verwerende partij kan niet verweten worden geen rekening gehouden te hebben met elementen waarvan zij niet op de hoogte kon zijn op het ogenblik dat ze de bestreden beslissing trof. Verzoekster kan stuk 5 gevoegd bij het verzoekschrift, dat haar arbeidscontract betreft, niet meer laten zeggen dan wat het zegt, namelijk dat verzoekster op welbepaalde uren bureaus schoonmaakt. Stuk 6 betreft loonbrieven van de echtgenoot van verzoekster en het is de Raad niet duidelijk op welke wijze zij aantonen dat er sprake is van gezamenlijke vestiging van verzoekster en haar echtgenoot, minstens laat verzoekster na dit in concreto uiteen te zetten. Stuk 7 betreft vier korte verklaringen van de eigenaar en medebewoners van het gebouw waar verzoekster en haar echtgenote een appartement huurden en van een kennis. Drie verklaringen zijn niet gedateerd en kunnen om die reden alleen al niet aanvaard worden. Twee van deze verklaringen betreffen bovendien stereotiepe verklaringen die stellen dat verzoekster en haar echtgenoot op de gelijkvloerse verdieping wonen en dat de ondertekenaars van de verklaringen regelmatig op bezoek gaan bij het stel. De derde niet gedateerde verklaring opgemaakt door een kennis poneert dat verzoekster en haar echtgenoot een koppel "lijken" en dat niet getwijfeld kan worden aan de oprechtheid van het huwelijk. De vierde getuigenverklaring werd opgemaakt op 25 februari 2011. Dienaangaande dient de Raad te herhalen dat de verwerende partij niet verweten kan worden geen rekening gehouden te hebben met elementen waarvan zij niet op de hoogte kon zijn op het ogenblik dat ze de bestreden beslissing trof. Ook voor dit stuk geldt de vaststelling dat het enkel zegt wat het zegt, namelijk dat verzoekster en haar echtgenoot gekend zijn door de ondertekenaar van de verklaring, dat hij hen in het weekend bezocht en dat verzoekster optrad als vriendelijke gastvrouw.

Gelet op de inhoud en de wijze van redactie van de vier getuigenverklaringen kan de Raad niet anders dan concluderen dat het gesolliciteerde verklaringen betreffen die niet op hun objectiviteit kunnen worden getoetst. Geen enkele verklaring toont aan dat er sprake was van een gezamenlijke vestiging op het ogenblik dat de verwerende partij de bestreden beslissing trof. Zij kunnen op zich evenmin aantonen dat er sprake is van een gezamenlijke vestiging nadat de bestreden beslissing getroffen werd. Stukken 8 en 9 gevoegd bij het verzoekschrift betreffen foto's van het huwelijk van verzoekster dat plaatsvond in Marokko en het huwelijksattest dat opgesteld werd in Marokko. De Raad ziet niet in op welke wijze zij kunnen aantonen dat er nog sprake was van een gezamenlijke vestiging op het ogenblik dat de verwerende partij de bestreden beslissing trof. Dezelfde opmerking geldt voor stuk 10 gevoegd bij het verzoekschrift dat een medisch attest betreft, opgesteld op 15 maart 2011, waarin de arts in drie zinnen stelt dat hij door verzoekster en haar echtgenoot geconsulteerd wordt voor vruchtbaarheidsproblemen *"depuis septembre 2009 à ce jour."* Alleszins dateert dit stuk van na de bestreden beslissing en kan verwerende partij niet verweten worden er geen rekening mee te hebben gehouden.

2.11. Het gegeven ten slotte dat de bestreden beslissing blijkt geeft van enige materiële vergissingen inzake de datum van het vermelde proces-verbaal en inzake de schrijfwijze van verzoeksters naam, kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verwerende partij kan aan de hand van het administratief dossier volledig gevolgd worden wanneer ze in haar nota stelt: *"In de mate dat zij beweert niet te weten over wie de ik-persoon handelt in de hierboven weergegeven passage, heeft verweerder de eer te antwoorden dat de beslissing stelt:*

"Uit het proces-verbaal dd 15.12.1980 met pv nummer (...) blijkt het volgende: de heer M.S. geeft toestemming tot een huiszoeking. Ik heb kunnen vaststellen dat mevrouw (...) "
Het PV met nummer (...) bevindt zich in het administratief dossier, zodat verzoekster de inhoud ervan kan raadplegen en weten dat de ik-persoon betrekking heeft op de inspecteur die het PV heeft opgesteld. Verzoeksters kritiek is niet ernstig."

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.12. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van artikel 42 quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, van artikel 22 van de Grondwet, van artikel 8 EVRM en *"van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."*

Verzoekster betoogt als volgt:

"doordat de bestreden beslissing geenszins rekening houdt met de familiale situatie van verzoekster en bijgevolg het recht op een privé -en familiaal leven schendt; terwijl het artikel 42 quater § 1, 4° van de wet van 15 december 1980 verwijst naar alle gevallen waarin de aanvraag van een machtiging tot verblijf op basis van artikel 10 bis kan worden afgewezen; dat dit artikel 42 quater §1,4° van de wet van 15 december 1980 geenszins voorziet dat het recht op verblijf verdwijnt als de vreemdeling niet meer samenwoont met haar echtgenote; het artikel 42 quater §1,4° van de wet van 15 december 1980 moet daarenboven verenigbaar zijn met het artikel 22 van de Grondwet en het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens die het recht op eerbied voor het privé -en gezinsleven waarborgen; dit bevat dat in cos de echtgenoten een baby zullen hebben en samen wonen. de administratie mag het artikel 42 quater §1,4° van de wet van 15 december 1980 niet op een disproportionele manier interpreteren ; oordelen dat geen gezinsleven meer bestaat tussen verzoekster en haar echtgenote is bijgevolg een manifeste beoordelingsfout; daarenboven heeft verzoekster vanaf haar aankomst op het Belgisch grondgebied de nodige moeite verricht zich te integreren; Mevrouw C. en Mijnheer S. zijn momenteel aan te proberen om een baby te hebben; de beslissing uitvoeren houdt een inmenging in in het privéleven van verzoekster; deze kan niet disproportioneel zijn; ze wonen samen sedert een paar jaar en zijn een sterke koppel, liefdevolle en als zodanig erkend door hun omgeving en vrienden; Het artikel 8 § 2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens voorziet dat « Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen ", wat met zich meebrengt dat de inmenging strict noodzakelijk moet zijn en evenredig met het nagestreefde doel; De schending van het recht op gezins -en privéleven van verzoekster zou het strikt noodzakelijke ver te boven gaan teneinde het door de Belgische staat nagestreefde doel te verwezenlijken; Bijgevolg worden de bepalingen in het tweede middel geschonden."

2.13. De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In de mate dat verzoekster zich beroept op een schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, heeft verweerder de eer te antwoorden dat dit onderdeel onontvankelijk is, aangezien verzoekster nalaat te preciseren om wel beginsel het zou gaan (...)

Verzoekster stelt dat art. 42quater §1, 4° van de wet van 15 december 1980 geenszins voorziet dat het recht op verblijf verdwijnt als de vreemdeling niet meer samenwoont met haar echtgenoot. Zij wijst op het feit dat zij een baby zullen hebben, verwijzend naar een attest waarin gesteld zou worden dat het koppel vruchtbaarheidsproblemen zou hebben. Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat art. 42quater §1, 4° van de wet van 15 december 1980 het volgende bepaalt (eigen onderlijning)(...)

Uit een eenvoudige lezing van deze bepaling blijkt dat verzoekster dwaalt wanneer zij meent dat deze bepaling geen rechtsgrond zou zijn voor de intrekking van haar F-kaart. Verwerende partij kan op basis van de voorgelegde stukken niet vaststellen dat verzoekster zwanger zou zijn van de heer (S.). Bovendien zou dit niets afdoen aan de rechtsgeldigheid van de thans bestreden beslissing. Op het moment van deze beslissing bleek evenmin uit stukken in het administratief dossier dat verzoekster zwanger zou zijn van de heer (S.), zodat de beslissing er hoe dan ook geen rekening mee heeft kunnen houden. Het tweede middel is ongegrond.”

2.14. De Raad acht het middel onontvankelijk voor zover de schending opgeworpen wordt van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”* aangezien verzoekster niet nader preciseert welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht. Het komt de Raad niet toe dit te gaan distilleren uit het betoog van verzoekster.

De exceptie van onontvankelijkheid van het middel, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota, is in de aangeduide mate gegrond.

2.15. Verzoeksters theoretisch inleidend betoog evenmin als haar bloot betoog inzake een toekomstig gezamenlijk kind en inzake een manifeste beoordelingsfout begaan door de verwerende partij tonen een schending aan van de in het middel opgeworpen bepalingen. Verzoekster toont evenmin aan dat zij op het ogenblik dat de bestreden beslissing getroffen werd, een gezinsleven leidde met haar echtgenoot in de zin van artikel 8 EVRM. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in artikel 42 quater, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde. Verzoekster toont met haar bloot betoog inzake een disproportionele schending van haar gezinsleven en de bij het verzoekschrift gevoegde stukken die besproken werden in het kader van het eerste middel niet aan dat de toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven uitmaakt en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (cfr. RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Verzoekster toont ten slotte op geen enkele manier in concreto aan dat zij een privéleven op Belgisch grondgebied onderhoudt dat de door het verdragsartikel voorziene bescherming verdient.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA